

INTERVIEW Alsnog een feestelijke dienst voor 'deken' Ivan Garcia

De pastoor komt op de motor. En hij zit graag onder water

Ivan Garcia is al bijna drie jaar pastoor-deken van het dekenaat Schagen. Een mooie dienst waarin hij als deken wordt geïnstalleerd zit er in 2020 niet in vanwege corona. Nu komt die ceremonie er alsnog. Een gesprek met een priester die zijn parochianen graag op de motor bezoekt, uit een vliegtuig springt en geniet van de stilte onder water.



Marten Visser
mvisser@medialhuis.nl

Schagen ■ De pastoor? Die komt op de motor. Op een Yamaha Fazer 600, om precies te zijn. Best een fijn scheurrijzer. Zo gaat dat tegenwoordig. Nou ja, nuanceert Ivan Garcia: het weer moet wel een beetje meewerken uiteraard. Dus in de praktijk doorkruist hij vooral in de zomer zijn uitgestrekte werkgebied op de motor.

Een geestelijke op de motor? Hoe wordt daar op gereageerd? „Volgens mij vinden de mensen het wel leuk. Misschien hebben sommigen nog wel het beeld dat de pastoor wat ouder is. En een dikke buik heeft. Haha. Dat is allang niet meer zo.“ Maar toch: de verbazing is ook nooit ver weg. Afgelopen zomer nog, op de terugweg van een bezoek aan de parochianen op Texel. Raakt Garcia aan de praat met een andere motorrijder. „Zette ik m'n helm af en deed ik m'n jas uit. Zag-ie m'n boordje. Dan wordt er toch even verbaasd gereageerd. 'O, hij is priester'. Maar dat is nou juist het leuke van motorrijden. Het levert mooie gesprekken op.“

Hij ontvangt in de pastorie van de Christoforuskerk in Schagen. Sinds een paar jaar is het niet alleen zijn werkplek, hij woont er ook. Mooi centraal in het 'dekenaat Schagen', waarvan hij de leider is. Van de parochies in Heerhugowaard in het zuiden tot de parochie van Texel en alles wat daar tussen zit: Ivan Garcia (49) is er eindverantwoordelijke.

Gewoon Ivan

Geen ge-u alsjeblieft, zegt hij aan het begin van het gesprek. Zeg maar 'je', hij is gewoon Ivan. De tijd dat de pastoor op een voetstuk stond is voorbij. Hij verzorgt zelf de koffie. Keurig op een dienblad. Twee kopjes, met schotelletje. En een schaalte met een paar koekjes. Melk, suiker? Nee? Koekje? Ook niet? Hij lacht breed: „Ik heb m'n best gedaan hè?“

Niet veel later komt dat schaalte met spritsjes alsnog van pas, als hij illustreert hoe hij zich in die eerste maanden voelt in Nederland, duizenden kilometers verwijderd van zijn thuisland Honduras. Hij wordt gastvrij onthaald, dat zeker. Allemaal lieve mensen, die het hem heel graag naar de zin willen maken. Maar toch: het blijft wennen.

Ander land, andere gebruiken.

Hij pakt het schaalte met koekjes en zet het midden op tafel. „De hele cultuur hier is anders. Als je mensen bezoekt krijg je een koekje...“ Het schaalte wordt met een zwaarig gebaar weer van tafel gehaald. „Eentje maar. En dan wordt de rest weer weggezet.“ Niks mis mee, maar wel anders. In Honduras blijft de hele schaal koekjes staan, wil hij maar zeggen. Neem zoveel je wil.

Grijs

En moeten we het nog hebben over het weer? Op 9 september 1997 komt hij aan in Nederland. Om in Nieuwe Niedorp de opleiding tot priester te gaan doen. „10 september zat ik op het ROC in Schagen om de taal te leren. Dus Schagen was eigenlijk het eerste dat ik zag in Nederland. Het was koud. Toen ik wakker werd was het grijs, 's middags was het grijs, 's avonds was het grijs. Die eerste dagen waren echt een shock voor me.“ Met een brede lach: „Toen moest de winter nog komen. Werd het min vijftien, dat is wennen voor iemand die uit een tropisch land komt.“

Hij had net zo goed in China kunnen belanden trouwens. Of in Amerika. Garcia is met nog tweehonderd andere jonge katholieken naar Rome gekomen. Vastberaden om als missionaris God te dienen. „In het buitenland. Dan moet je alles opgeven en achter je laten.“ Er zijn in die tijd 88 priesteropleidingen over de hele wereld. Maar

hoe bepaal je wie waarheen gaat? Door te loten. „Echt, alsof het de Worldcup voetbal was.“ Met een gebaar alsof er een balletje uit een grote kom wordt gehaald: „The Netherlands.“ Andere kom, ander balletje: „En wie hoort daar bij? Ivan Garcia. Haha. Zo is het echt gegaan.“

Meisjes

Het is een wat late roeping. Eerst is daar in Honduras de marine, waar hij bij de technische dienst zit. Daarna verdient hij goed geld als 'inspecteur telecommunicatie'. „Ik was een soort ambtenaar. Als ik daar was blijven hangen had ik nu zeven, achtduizend dollar per maand verdiend. Ik was jong. Feestjes, meisjes, alcohol en dat soort dingen. Gewoon genieten, zoals elke jongeman dat doet.“

Maar uiteindelijk blijft toch elke keer die ene vraag knagen. „Waar ga je naar toe met je leven? Een vraag waarmee hij bij de kerk terecht komt. „En toen had ik ook de drang om missionaris te worden, om alles achter me te laten. Misschien heeft God me wel eerder geroepen, op m'n vijftiende of zo. Dat heb ik weggeduwd. Toen wilde ik het nog niet. Meisjes zijn ook mooi, haha. Bij de marine heb ik later wel de vrijheid van God ervaren. Hij heeft me mijn gang laten gaan, dingen laten doen.“

Heel moeilijk

God weet dat Garcia er tijdens zijn priesteropleiding aan het Grootseminarie Redemptoris Mater in Nieuwe Niedorp meermalen aan denkt om er het bijtje maar bij neer te gooien. Ivan vertelt het hem namelijk zelf. „Die opleiding was voor mij echt heel moeilijk. Ik was technicus, een man van de praktijk. En nu moest ik hele boeken leren. Toen heb ik tegen God gezegd: 'als je wilt dat ik priester ga worden, dan moet je me helpen.'“

Dat steuntje in de rug komt er: op 10 juni 2006 wordt Ivan Garcia tot priester gewijd. Na een periode in Uitgeest komt hij terecht in de Noordkop. „Mijn plek is nu hier, maar het kan morgen anders zijn.“ Want ja: als de bisschop je ergens anders nodig heeft, dan ga je als pastoor. Zo werkt dat nu eenmaal.

Het zijn roerige tijden voor de katholieke gemeenschap. Steeds minder mensen in de kerken, kerken die noodgedwongen worden gesloten, steeds minder geeste-



Ivan Garcia in 'werktenue'.

FOTO ROZINA SCHOUTEN

lijken ook. Garcia kan er nog een grap over maken. „Vroeger, als je de dingen goed deed, dan kreeg je er een kapelaan bij om je te helpen. Dan werd je werk dus wat gemakkelijker. Nu krijg je er gewoon nog een parochie bij, als je het echt goed doet. Wordt je werk dus moeilijker. Haha.“

Mooie gesprekken

Dan serieus: „Het is natuurlijk niet leuk om kerken te sluiten, je wilt liever kerken bouwen. Als ik alleen daar naar zou kijken, dan zou ik depressief worden. Maar ik zie ook

andere dingen. Familiezondagen waar heel veel mensen bij elkaar komen in de kerk, heel veel schoolklassen die in de kerk kwamen met Allerzielen. Ik heb zulke bijzondere gesprekken gehad met die kinderen. Ik probeer te kijken naar de mooie dingen die er wel zijn.“

Pastoor Ivan Garcia is er voor iedereen, benadrukt hij. Ook voor jongeren die bijvoorbeeld worstelen met hun seksuele geaardheid. „Ik zeg altijd: je moet niet over mensen oordelen of ze veroordelen, maar naast hen gaan

staan. Ze helpen. Dat is mijn taak. Mensen moeten niet denken dat ik een oordeel heb, omdat ik priester ben. Nee, het is je plicht om mensen te helpen. Stel jij hebt een vriend en die komt bij je omdat hij een depressie heeft. Wat doe je dan? Zeg je: 'jij bent ziek, dus ga maar weg?' Nee, je gaat helpen. Zo hoort het te zijn.“

Parachute

We hebben hier te maken met een priester die het avontuur niet uit de weg gaat. Zoals gezegd: hij stapte graag op de motor. En hij is boven



De pastoor in duikpak op de zeedijk van Den Helder.

FOTO ROZINA SCHOUTEN

Textel ook al eens op vierduizend meter hoogte met een parachute uit een vliegtuig gesprongen. Schitterende ervaring, zegt hij. Z'n ogen gaan er weer van glimmen. „De instructeur vroeg aan mij: waarom wil je springen? Ik zei: ik ben pastoor, ik wil graag eens de schepping van wat dichterbij meemaken. We zaten tussen de wolken en de zon. Formidabel.“

De foto's bij dit artikel zijn gemaakt door Rozina Schouten. Ze hebben eerder in het Nederlands Dagblad gestaan, waarvoor fotograaf Schouten een serie portretten

heeft gemaakt. Met foto's van geestelijken in hun 'bedrijfskleding' en in het tenue dat ze dragen als ze in hun vrije tijd hun hobby uitoefenen.

Zoals de foto laat zien is Garcia fervent duiker. Hij dompelt zich regelmatig letterlijk onder in de Vinkeveense plassen. En is zo vaak hij kan paraat in zwembad Heersdiep tijdens de trainingsavonden van Duikcentrum Den Helder. „Het mooie van duiken? De rust om je heen. De stilte. En de natuur. Die is onder water heel dicht bij je.“

”
Toen ik wakker werd was het grijs, 's middags was het grijs, 's avonds was het grijs. Die eerste dagen waren echt een shock voor me